

En Sang  
som fortæller Ole Nilsen Gjed-  
vigs Liv og Død.



Forfattet af Peder Andreas Petersen Lillevig.

Mel.: Naar min Tid og Stund er forhaand, etc.

Ei sikker er vor Levetid  
Som Blomst for Vind vi falde  
Saa var og Ole Nilsen blid  
En Blomst jeg ham vil falde  
En Dreng begavet ud af Gud  
Med lys Forstand som Jesu Brud  
Med skjønt Ansigt og Hjerte

Men Ole ligned Blomst deri  
Sin Levetid han nyttet  
Til Sjæl og Legem han med Flid  
Kundskab og Gavn indhøstet,  
Ei blot for sig og sine han  
Men fort sagt for hver Dngangsmand  
Hans Fryd var dem til Nytte.

Sin Far og Mor han havde kjær  
Og var sin Sødsfens Glæde  
Jeg undres ei de Sorg nu bær  
Og for sin Ole græde.  
De savne nu sin Blomst saa skjøn  
De har jo mist den kjære Søn  
Thi sørge de og græde.

Hans Far Nils Johnsen drukkede  
I Lungens dybe Baude  
I sex Aars Alder Ole ser  
Sin Moder sorgfuld vandre  
Men af og i den vaade Grav  
I Kjølevand Ole Livet gav  
Til Gud sin Sjæl og Naude.

V box 17:501



Hans Farfar, Far og Farbror med  
De fandt sin Død i Havet  
Hans meste Slægt den hviler der  
Der skulde han og begraves  
Hans Moder Gundbild Martha maa  
Tidt føle Sorgens Bemods Taar  
Hvis Guds = Ords Trost ei gaves.

Hans Bror Johannes et Aar før  
Bed Døden bort er vandret  
Min Gud du Sorgens Taarer tør  
Trost Moder Hjertet bange  
Hun græder for to Sønner kjær  
Dog mest for den som kommen er  
Blandt Fiskene i Vandet.

Paa Oles Dødsdag trode han  
At Veiret godt skuld' blive  
Da Sneen kom han bad paa stand  
De vakkert skulde seile  
De strøg en Klo til Baaden drog  
Stragt blev Vindstil og op de drog  
I tre Rosser de halsed

Binden blev stille men se saa kom  
Dødsbudet ved en Rosse  
Som var saa tung og blæste runt  
Saa intet kunde stoppe  
Brasen blev løs og Skant blev rendt  
Baaden gif fuld, Sten var i den  
De tror den om for ei at synke.

Ei rent den kantred og stragt den  
Net bent igjen sig vendte  
Dg Ole kom i Baaden ind  
Dg paa sin Frelser tænkte  
Min Herre Jesu sagde han  
Hvor ser her ud og saa at han  
Var sted i Dødens Baande.

Han havde kun en Mand med sig  
John Ole saa han heder

De var en Sjæl i dette Liv  
Dg Bønnen tro her nede  
De ogsaa Eddstenbørn var  
Opvozen paa den samme Gaard  
Paa Sø og Land tilsammen

John vilde ei i Baaden gaa  
Da han for sig ei frygtet  
Dg han sin hjære Ole saa  
Usmægtig og betrykket  
Men Baaden vilde hvelve sig  
Dg saa til Ole bleg som Lig;  
Tilsammen begge raabe.

Men Ole løstet Dine op  
Dg saa paa John og sagde:  
Herre Jesu! og John gav Raab  
Hvelvet sig Baaden lagde  
Dg John nu ikke mere her  
I dette Liv sin Ole ser  
Han ned i Dybet falder

John kom paa Hvelvet, rækker sig  
Alt hvad han kan og skuer  
Men ser ei mer det hjære Lig  
Nu først laa Baaden stille.  
To Timers Drev da John saa hen  
Han vilde raabe men Søens Vand  
For Bryttet hos ham satte.

Han sig for Bryttet slog da først  
Saa fik han Kraft at raabe  
I Timer to han raabte Hjælp  
Saa frelstes han fra Baade  
Urolig Baaden mere blev  
Da John just Folk til Redning ser  
Med Rød han fast sig helder.

Per Nilsen, hed den Mand som John  
Toq bort fra Dødens Fare  
Med ham han vil til Landet roe  
Men John vil først erfare

